

Р. — Не! но, ако за моя та честь има друго намѣреніе, азъ незнамъ тогива що ще правѣмъ!

С. — Ами можешъ ли живе съ другито, като Славчо ти е душа и животъ?

Р. — Не! не мога! и това е единъ лошавъ обичай по насъ, дѣто родители тѣ не пытатъ чяда та си, но само за пары продаватъ ги на челоуѣцы, съ кои то не могатъ да живеятъ, и сякатъ чи имъ струватъ добро! а колко сж излѣганы! Но мой баща не е отъ тѣхъ, ама, ако рече да не ще, тогива не ся уженвамъ, и тѣй нито Славчя ускорбавимъ, нито баща си.

С. — Чювамъ выкове, и ми ся струва да иди твоя та маѣиха, да си пда азъ, защо немогъ да ѣмъ тѣрпѣжъ (отхожда си)

ЯВЛЕНІЕ ЧЕТВЪРТО.

МАРІА И РАДКА.

Маріа. Что стоишь тукъ коконица безъ работа? или ся умори отъ много работа, о, не та е срамъ! азъ като бѣхъ, като тебе, работа та не падаше отъ рѣще тѣ ми, и сега юще гледашь слава богу колко шетамъ: пжкъ ты, салть примяна, кичяиѣ, и да стоишь цѣль день на прозорцы тѣ, да гледашь кой минува, а ако ти продума челоуѣкъ, изваждашь единъ езкъ, като аршинъ, както вчера направи за огледало то.

Р. — Чи кога ти продумахъ на среща, или нета послушахъ майко?